

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 09/11/2023

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 7

NÓI RÕ GIÁO DỤC CỦA PHẬT ĐÀ

(BÀI 21)

Người học Phật phải biết thực tiễn những điều đã học vào trong đời sống, tuy nhiên, nhiều người không muốn thực hành mà chỉ thích “*vô công hưởng lộc*” nên họ lạc vào đường tà ma quỷ quái.

Họ không hiểu rằng Phật pháp chân chính có đầy đủ “*Giáo, Lý, Hành, Quả*”, còn tà ma thì không có bốn pháp này, không thể có “*Lý*” mà không có “*Hành*” hoặc có “*Hành*” mà không có “*Lý*”.

Hòa Thượng nói: “***Thực tiễn được giáo lý, biến được thành hành động, hành vi hằng ngày của chúng ta thì đó gọi là thật làm***”.

Muốn vậy phải bắt đầu từ đâu? Hãy từ khởi tâm động niệm của mình! Đừng bao giờ suy nghĩ vì mình mà hãy lo nghĩ cho người khác. Mình tạo ra vật chất, rồi đem vật chất ấy cúng dường cho mọi người thì đó chính là chuyển vật chất thành phước báu.

Việc đó lại được “*Hành*” với tâm vô tư vô cầu thì không chỉ chuyển thành phước báu mà còn chuyển thành công đức. Chỉ có công đức mới giúp ta trở thành cư dân Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Nếu chỉ có phước đức thì không thể về được đất Phật.

Vật chất có thể biểu hiện ở hai dạng là ngoại tài và nội tài. Ngoại tài là vật ngoài thân, còn sự cần cù lao động chính là nội tài. Giữa nội và ngoại tài, có lẽ nội tài mang lại phước báu lớn hơn ngoại tài.

Nếu chúng ta hiểu Phật pháp sâu sắc rồi thì tất cả khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của chúng ta đều là Phật pháp. Còn Phật pháp được nói trên miệng mà không làm, để trên giấy nhưng không “*Hành*” thì đó không phải là Phật pháp.

Ví dụ có người thường mở miệng là rao giảng về “*Lục Độ*” của Bồ Tát, dạy thế nào là “*Bố Thí, Trì Giới, Nhẫn nhục, Tinh Tấn, Thiền Định, Trí Tuệ*”, khuyên người phải nên “*Bố Thí*” sẽ được phước báu sinh cõi trời hoặc tái sanh làm người giàu có, còn bản thân họ thì không làm và túi của họ thì vào càng nhiều càng tốt.

Thực tiễn lời Phật dạy, chúng ta đang gấp rút chuẩn bị tổ chức Lễ Kỷ Niệm Ngày Hiến Chương Nhà Giáo Việt Nam 20-11 không phải để lấy tên tuổi và có tiền thù lao mà muốn tôn vinh một nghề cao quý - nghề nhà giáo; tôn vinh các Thầy Cô giáo tiền bối; động viên các Thầy Cô giáo hiện tại và khuyến khích những người sẽ trở thành giáo viên trong tương lai.

Bản thân tôi cũng nỗ lực thực tiễn lời Phật dạy, nỗ lực hết sức mình vì người khác mà làm, tận tâm tận lực, không hề đứng “*chỉ tay năm ngón*”. Thế gian gọi là “*Ăn cơm*

nhà vắc tu và hàng tổng”. Trong người tôi có bệnh, nhưng khi làm việc có ai thấy tôi giống người bị bệnh không?

Có người hỏi tôi có biết cấy lúa không? Đây là việc tôi đã từng làm, chứ không nói suông. Từ cấy lúa, nhổ mạ, đến cắt cỏ bờ, tôi làm xong rồi thì những người làm cùng tôi mới xong được một phần tư công việc. Tất cả đều là sự nỗ lực. Ngay đến các vườn rau sạch, chính tôi đã phải thực nghiệm trước, thành công rồi mới triển khai các tỉnh thành.

Nhiều Phật tử tu lâu năm thấy người của chúng ta làm việc đã phải thốt lên rằng họ như chiến binh mình đồng da sắt vậy: Lúc lắp đặt dây chuyền sản xuất đậu phụ thì ngâm hạt đậu tương; lắp đặt từ sáng đến trưa mới xong thì làm ngay mẻ đậu phụ cúng dường tụng bùa; xong việc thì ra về mà không nghỉ ngơi chút nào. Đó là vì họ đều hiểu thế nào là bổ thí nội tài và biết cách thực tiễn việc bổ thí nội tài để thu phục, nhiếp hóa chúng sanh.

Để thực tiễn lời Phật dạy vào trong khởi tâm động niệm và hành vi luôn lo nghĩ cho người khác, chúng ta phải phản tỉnh mình có đang lười biếng, chảnh mắng, nhếch nhác, bất tài vô dụng không? Và luôn nhớ lời Hòa Thượng nhắc nhở: **“*Bạn nói bạn độ chúng sanh mà cơm bạn không biết nấu thì bạn độ ai?*”** Đến cơm hằng ngày mình ăn, còn phải để người khác phục vụ thì Hòa Thượng cảnh tỉnh chúng ta rằng: **“*Hằng ngày bạn không làm phiền chúng sanh thì đã là phước cho chúng sanh*”**.

Lúc trước, có người nhận định về tôi rằng: *“*Đừng tin ông ấy, ông ấy chỉ một cư sĩ quèn!*”*. Tôi rất tri ân lời nói này, vì đã giúp tôi phản tỉnh rằng mình là cư sĩ nghiệp chướng nặng nề, mình phải cố gắng hơn, xả bỏ đến mức tận cùng duy chỉ có chúng sanh thì phải lo nghĩ, quan tâm nhiều hơn. Riêng với Mẹ, tôi thường xuyên lo toan cho Mẹ, hôm vừa rồi, tôi về thăm, hỏi han về khó khăn, sức khỏe của Mẹ. Tôi cũng dặn dò người em khi Mẹ có vấn đề gì thì phải báo cho tôi ngay.

Hòa Thượng nói: **“*Chúng ta phải thực tiễn lời Phật dạy, biến thành hành động, hành vi đời sống hằng ngày. Nếu không bạn sẽ tùy nghiệp luân chuyển. Vậy thì đáng đọa lạc thế nào, bạn sẽ đọa lạc như thế đó! Vậy thì đối với việc học Phật có đáng tiếc không?*”**

Thật sự là đáng tiếc vì thế gian có nhiều người thích *“*Vô công hưởng lộc*”*, nói đến tu hành thì họ cho rằng khổ quá, xa lìa và hạn chế nhiều thứ quá. Thậm chí, nghe tu pháp nào, không cần diệt vọng tưởng, phiền não, không cần giữ giới thì thích lắm.

Tôi đã từng giúp đỡ một huynh đệ, từ một giang hồ tóc tai bờm sòm thích ăn thịt chó chuyển thành người biết hướng tới tu hành và ăn chay. Tuy nhiên tính ngạo mạn thì không thay đổi, nên chỉ một thời gian sau thì anh không nghe pháp Hòa Thượng, bỏ niệm Phật, tu hết cách này sang cách khác và đến giờ thì đã ăn nhậu trở lại.

Thế mới biết, tu hành mà không giữ giới và không trải qua đời sống nghiêm túc thì dễ dàng bị tập khí xấu ác của mình dẫn đi. Cho nên học Phật, trước tiên phải quy y Tam Bảo. Đây là nền tảng căn bản. Quy y là quay về nương tựa Tam Bảo: quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng.

Quy y Phật là “*Giác*” mà không “*Mê*”, quy y Pháp là “*Chánh*” mà không “*Tà*”, quy y Tăng là “*Tịnh*” mà không “*Nhiễm*”. Đã có “*Tam Quy*” rồi thì thọ trì “*Ngũ Giới*” bao gồm không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không nói vọng ngữ, không uống rượu. Giới mà không giữ, thì không gọi là tu học. Ngay đến thế gian mà người xưa còn dạy “*Nhân phi nghĩa bất giao, vật thi nghĩa bất thủ*” – không kết giao với người bất nghĩa, không nắm giữ vật phi nghĩa.

Có những người học Phật, rất nỗ lực thực hành nhưng chỉ là bắt chước làm theo chứ không hiểu rõ, gọi là “*Tu mù luyện quán*”. Còn có người trong lúc “*Hành*” thì lại làm sai. Ở các vườn rau của chúng ta, rau tốt thì mình mang tặng, còn lá rau rụng, lá héo thì mình ăn, đấy mới là nghĩ đến chúng sanh trong từng điều nhỏ nhất. Vậy mà, tôi đã ghen lời không biết nói làm sao khi nghe có người chọn: “*Cái này để mình ăn, còn cái kia để cúng dường Phật tử*”.

Người học Phật, càng học thì càng thấy khung trời Phật pháp là vô lượng vô biên, không bờ mé. Người không học, thì không thấy gì là rộng. Họ chỉ “*Tu mù luyện quán*”, ai cũng mang tâm niệm “*vô công hưởng lộc*” dù không nói ra, rồi tất cả làm theo tà ma quỷ quái.

Hôm qua chúng ta học Hòa Thượng nhắc đến Phật Kinh đầy đủ bốn pháp. Đó là “*Giáo*” là giáo dục, “*Lý*” là lý luận, “*Hành*” là thật làm, còn “*Quả*” là kết quả. Nói rõ hơn là Phật pháp có phương pháp, có lý luận chứ không mơ hồ, ảo tưởng.

Phật dạy chúng ta muốn có tiền tài thì bố thí tiền tài; muốn thông minh trí tuệ thì bố thí năng lực; muốn khỏe mạnh sống lâu thì bố thí vô úy. Ăn chay và trải qua đời sống nghiêm túc chính là bố thí vô úy. Phật khẳng định: “*Tin ta mà không hiểu ta thì chẳng khác gì phi bóng ta*”. Còn tà ma quỷ quái thì lôi kéo: “*Chỉ cần tin ta, nghe ta, làm theo lời ta dạy là được*”.

Hòa Thượng từng kể câu chuyện có mấy vị đi chiêm bái Ngũ Đài Sơn. Các vị đều thấy Bồ Tát Quán Thế Âm hiển lộ với tướng mạo khác nhau. Người thì thấy Ngài như một vị xuất gia, người khác thấy ngài mặc bạch y, người còn lại thấy thân tướng Ngài như một vị Phật. Sự khác nhau này là do nội tâm thanh tịnh và công phu tu tập khác nhau.

Ví dụ trên lớp học chúng ta, người thì hoàn toàn tỉnh táo, người thì vẫn đang bị cơn mê ngủ hoành hành. Vậy thì tâm cảnh làm sao giống nhau để thấy cảnh giống nhau. Ấy thế mà, đã từng có cả một nhóm người cứ mê muội đứng đó, chỉ trông hào quang. Họ không để ý rằng tất cả bọn họ đều thấy cùng một điềm lạ.

Cho nên trong Phật pháp đã nói: “*Thời kỳ mạt pháp, tà sư thuyết pháp nhiều như cát sông Hằng*.” Tà sư là bất kỳ điều gì không phù hợp nhân quả, không phù hợp lời Kinh Phật nói.

Thế gian hiện tại mà muốn ăn dưa thì đến xin Phật và muốn khỏe mạnh sống lâu thì đi cầu quỷ, cầu thần linh, cầu Phật. Làm sao có thể xin được. Ngày ngày phải rèn luyện. Sáng dạy sớm, tập thể dục, lạy Phật mà còn vẫn bệnh. Ở đó đi xin mà hết bệnh sao? Hòa Thượng khẳng định là: “*Ngũ si hết chỗ nói*”.

Chính tôi từng chứng kiến sự lụi bại của một gia đình bán vải may mặc chỉ vì cúng kiếng tà ma quỷ quái. Lúc đầu, họ bán rất chạy, khách đông khủng khiếp đến gom vải về hết sạch trong khi trong chợ cóc đó, hầu như hàng nào cũng ế. Vải họ bán chất lượng kém, chỉ cần kéo ra là bị rách. Gia đình họ cha mẹ, anh em đi đến đâu hùng bá tới đó. Tuy nhiên, vì bán vải không tốt nên phước mất hết, ba người con trai của họ còn không có tiền trả nhà trọ.

Yêu ma quỷ quái có năng lực gom hết tiền tài và phước báu của chúng ta trong cả đời để mình hưởng trong vài năm. Họ giúp mình lấy nhanh hơn tiền trong vận mạng của mình. Họ giúp mình vì họ được ăn, đến khi mình không có để cung phụng họ nữa thì mình te tua khốn khổ.

Phật dạy chúng ta có “*Giáo*” có “*Ly*”. Muốn thành tựu từng tầng bậc chứng Bồ Tát rồi thành Phật, đều trải qua đúng nguyên lý, nguyên tắc, làm gì có tức thời thành Phật 1, tức thời thành Phật 2 v.v. Việc này không phải chúng sanh thời Mạt Pháp bị lừa đảo, thậm chí, ngay cả thời điểm Phật và Bồ Tát còn ở thế gian này thì chúng sanh vẫn mê muội./.

Nam Mô A Di Đà Phật

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!
Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*